

Sodišče: Višje sodišče v Mariboru

Oddelek: Civilni oddelek

ECLI: ECLI:SI:VSMB:2018:I.CP.494.2018

Evidenčna številka: VSM00016400

Datum odločbe: 10.07.2018

Senat, sodnik posameznik: Vesna Rezar (preds.), Jasminka Pen (poroč.), Milena Štehar

Področje: ODŠKODNINSKO PRAVO

Institut: denarna odškodnina za duševne bolečine - diskriminacija na podlagi zdravstvenega stanja - pravica do enakega obravnavanja

Zveza: OZ člen 131, 132, 179. ZUNEO člen 22. ZVarD člen 39

Jedro

Prvostopenjsko sodišče zato pravilno zaključuje, da je toženka zdravljenje tožnika v zobozdravstveni ordinaciji zavrnila zaradi okužbe s HIV ter s tem ravnala protipravno, saj je tožnika diskriminirala, ker mu zaradi zdravstvenega stanja ni omogočila pravice do enake obravnave pri zdravstveni oskrbi, v vzročni zvezi s tem pa je tožniku nastala nepremoženjska škoda v obliki duševnih bolečin, ki so se manifestirale z občutki užaljenosti, ponižanosti in prizadetosti.

Izrek

I. Pritožba se zavrne in se sodba sodišča prve stopnje potrdi.

II. Tožeča stranka in tožena stranka sami krijeta nastale jima stroške v pritožbenem postopku.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo razsodilo, da je toženka dolžna v 15-dneh plačati tožniku 2.700,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 20. 5. 2017 dalje do plačila, v presežku, za znesek 2.300, 00 EUR, z zakonskimi zamudnimi obrestmi od dne 20. 5. 2017 dalje do plačila pa je tožbeni zahtevak zavrnilo. Odločilo je tudi, da pravdni stranki sami krijeta svoje stroške pravnega postopka.

2. Zoper obsodilni del sodbe in zoper stroškovno odločitev se po pooblaščenki pritožuje toženka. S pritožbo

uveljavlja bistvene kršitve določb pravnega postopka, zmotno in nepopolno ugotovitev dejanskega stanja in zmotno uporabo materialnega prava. Meni, da tožnik svojega zahtevka ni utemeljil ne po temelju ne po višini.

Bistvo pritožbe je, da je tožnik tožbeni zahtevk utemeljeval na utrpeli diskriminaciji in plačilu nadomestila po 39. členu Zakona o varstvu pred diskriminacijo (v nadaljevanju ZvarD), v skladu s katerim je trditveno in materialnopravno postavil zahtevk, ki pa v času škodnega dogodka dne 3. 3. 2016 še ni veljal. Prvostopenjsko sodišče je zato o tožbenem zahtevku odločalo na podlagi Zakona o uresničevanju načela enakega obravnavanja (v nadaljevanju ZUNEO), ki v 22. členu napotuje na uporabo določb o splošni odškodninski odgovornosti, to je določb 131., 132. in 179. člena Obligacijskega zakonika (v nadaljevanju OZ), torej kot odškodninski zahtevk. Tožnik pa ni podal ustrezne trditvene podlage za obravnavo zahtevka kot odškodninskega, to je kot zahtevk za odškodnino zaradi kršitve osebnostne pravice zaradi diskriminacije. Tožnik tako ni zatrjeval in še manj dokazoval nastanka protipravnega ravnanja toženke, nastanka pravno priznane škode ter vzročne zveze, toženka pa je dokazala, da ni ravnala krivdno. Prvostopenjsko sodišče bi zato moralo tožbeni zahtevk v celoti zavrniti.

Dokazna ocena prvostopenjske sodbe pomeni kršitev določbe 8. člena Zakona o pravnem postopku (v nadaljevanju ZPP), saj temelji izključno na vsebini toženkine izjave po elektronski pošti, z dne 18. 4. 2016, medtem ko so ostali izvedeni dokazi dokazno ovrednoteni kot neverodostojni (predvsem izpovedba toženke in izpovedba priče M. F.). Prvostopenjsko sodišče pa je odločitev v izpodbijani sodbi oprlo predvsem na elektronsko sporočilo toženke, z dne 18. 4. 2016, zastopnici pacientovih pravic V. C. , čeprav se niti v enem samem vprašanju ob zaslišanju toženka do vsebine tega elektronskega sporočila ni opredelila. V kolikor je želelo sodišče odločitev opreti na kakšno elektronsko sporočilo, bi moralo takšen dokaz izvesti in ga ob zaslišanju toženki predočiti v izjavo in pojasnilo, kaj je toženka mislila z vsebino zapisa.

Toženka je ves čas postopka zatrjevala, da tožnika ni zavrnila zaradi njegove okužbe, ampak mu je pojasnila, da je težava pri dolgotrajni obravnavi, dolgih čakalnih dobah in dejstvu, da bi ga naročala na obravnavo ob zaključku delovnika, pač odvisno od tega, kdaj ima možnost aparature oddati v sterilizacijo. V kolikor bi tožnika zavrnila zaradi okužbe, bi to storila že ob prvem obisku, ne da bi ga napotila na slikanje in nato naročila na novo obravnavo. Glede teh odločilnih dejstev prvostopenjska sodba nima razlogov, zato je podana absolutna bistvena kršitev določb pravnega postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP.

Tudi zaključek sodišča prve stopnje, da je očitno toženka po prvem tožnikovem obisku, ko je bila seznanjena z njegovo okužbo, o vsem premislila in sprejela odločitev, da tožnika iz razlogov, katere je navedla v dopisu priči C. ne bo sprejela v zdravstveno obravnavo, je napačen in nima podlage v izvedenih dokazih, zato je podana kršitev po 15. točki drugega odstavka 339. člena ZPP.

Razlogi sodišča, da je tožnik kratko in jedrnato opisal duševne bolečine, katere je utrpel, so v nasprotju z listinami v sodnem spisu, saj ta ni zapisal ali izpovedal, da bi zaradi toženke utrpel poseg v osebnostno pravico, kar naj bi mu povzročilo nastanek duševne bolečine v obsegu, da bi bilo porušeno njegovo ravnovesje, zato je podana absolutna bistvena kršitev določb pravnega postopka iz 15. točke drugega odstavka 339. člena ZPP.

Toženka ni zavrnila tožnikove obravnave v zdravstvenem varstvu v vzročni zvezi z njegovo okužbo z virusom HIV, ampak mu je pojasnila, da bo obravnavo v njeni ambulanti dolgotrajna in mu iz tega razloga svetuje, da se lahko obrne na drugega zobozdravnika, če se tako odloči. Tožnik je ambulanto zapustil, še preden mu je uspela do konca pojasniti vse, kar mu je želela, kar je potrdila tudi kot priča zaslišana M. F. . Toženka zato meni, da temelj odškodninskega zahtevka ni podan.

Tudi poseg v osebnostne pravice sam po sebi ne predstavlja pravno priznane škode, ampak se mora manifestirati v duševnih bolečinah, ki pa jih tožnik ni zatrjeval niti izkazal. Denarna odškodnina za duševne bolečine se priznava, kadar moč in trajanje duševnih bolečin to opravičujejo. Razlogi sodišča, da je bil tožnik zaradi zavrnitve zdravstvenega varstva pri toženki ponižan in užaljen, niso z ničemer izkazani v dokaznem postopku. Manjkajo tudi razlogi o vzročni zvezi med tožnikinim ravnanjem in tožnikovo domnevno utrpelo škodo, saj sodišče sploh ni ugotavljalo in presojalo ali tožnikove domnevne duševne bolečine izvirajo iz izkušnje s toženko ali iz izkušenj z zavrnitvijo pri predhodnih zobozdravnikih.

Višina odmerjene odškodnine je po mnenju toženke v celoti nepreverljiva, saj nima podlage v izvedenem dokaznem postopku. Tožnik intenzivnosti in trajanja duševnih bolečin sploh ni navajal, zato odškodnine po višini ni mogoče odmeriti. Primerjajoč sodno prakso v podobnih primerih je po mnenju toženke odmerjena odškodnina tudi previsoka.

Toženka tudi meni, da bi prvostopenjsko sodišče o pravnih stroških ob pravilni uporabi materialnega prava, to je določbe 155. člena ZPP, moralo odločiti v skladu z načelom uspeha v pravdi. Razlogov, ki jih je uporabilo sodišče, ko se je sklicevalo pri odmeri stroškov na različno vrednotenje višine odvetniških stroškov glede na to, ali gre za zastopanje po brezplačni pravni pomoči ali po pooblastilu, ZPP ne pozna.

Na podlagi vsega navedenega toženka višjemu sodišču predlaga, da pritožbi ugodí in sodbo sodišča prve stopnje spremeni tako, da tožbeni zahtevek v celoti zavrne in tožniku naloži v plačilo pravnih stroškov toženke, podrejeno pa, da sodbo sodišča prve stopnje razveljavi in zadevo vrne v ponovno odločanje.

3. Tožnik je na pritožbo toženke odgovoril in se zavzema za njeno zavrnitev.

4. Pritožba ni utemeljena.

5. Pritožbeno sodišče je preizkusilo sodbo sodišča prve stopnje v mejah uveljavljenih pritožbenih razlogov, pri čemer je po uradni dolžnosti pazilo tudi na bistvene kršitve določb pravnega postopka iz drugega odstavka 339. člena ZPP in na pravilno uporabo materialnega prava. Pri tem uradno upoštevnih procesnih ali materialnih kršitev po drugem odstavku 350. člena ZPP v zvezi z drugim odstavkom 339. člena ZPP ni ugotovilo, podane pa tudi niso bistvene kršitve določb pravnega postopka, ki jih uveljavlja pritožba, o čemer bo pojasnjeno v nadaljevanju. Sodišče prve stopnje je tudi vse dejanske okoliščine pravilno in popolno ugotovilo in na ugotovljeno dejansko stanje pravilno uporabilo materialno pravo.

6. Tožnik od toženke zahteva plačilo 5.000,00 EUR, ker mu je dne 3. 3. 2016 ob obisku zobozdravstvene ordinacije, po tem ko jo je predhodno seznanil z dejstvom, da je okužen z virusom HIV in se je po napotitvi na slikanje zob seznanila s stanjem njegovega zobovja, zavrnila zdravljenje z razlago: "prebrala sem si Protokol zdravljenja v primeru okužbe s HIV in tu se pojavi problem, ker moram v vašem primeru vse površine prekriti in po zdravljenju razkužiti. Kot zasebnica pa imam samo en komplet določenih inštrumentov in pripomočkov in jih ne bi bila sposobna razkužiti do naslednjega dne. Ne morem se privoščiti, da bi določene zadeve zavrgla", s čemer ga je zaradi zdravstvenega stanja diskriminirala oziroma neenakovredno obravnavala pri zdravstveni oskrbi glede na druge paciente. Sodišče prve stopnje je o zahtevku odločilo po splošnih načelih odškodninskega prava kot določa OZ¹. Ugotovilo je, da je zgoraj opisano ravnanje toženke protipravno², s katerim je toženka tožnika prizadela v njegovih osebnostnih pravicah ter mu s tem povzročila nematerialno škodo v obliki duševnih bolečin, zaradi česar tožniku pripada odškodnina v višini 2.300,00 EUR.

7. Pritožba uveljavlja, da je prvostopenjsko sodišče s tem, ko je tožniku dosodilo odškodnino po splošnih pravilih civilnega prava, kršilo razpravno načelo (7. in 212. člen ZPP), ker glede na trditveno podlago ni podlage za zaključek o krivdnem ravnanju toženke in posledično niso podani vsi elementi krivdne odškodninske odgovornosti, prav tako pa ni trditvene podlage glede utrpelih duševnih bolečin, ki bi utemeljevale prisojo odškodnine in višine le te.

Po oceni pritožbenega sodišča je podana zadostna trditvena podlaga tožnika, na podlagi katerega je njegov zahtevek mogoče obravnavati kot odškodninskega, tako glede temelja kot tudi glede zaključka, da je tožniku zaradi protipravnega ravnanja toženke nastala pravno priznana nepremoženjska škoda, ki jo je tudi po višini mogoče ovrednotiti. Tožnik v tožbi citira razlago, s katero je tožnica njegovo zdravljenje zavrnila ter navaja, da mu je zaradi zavrnitve 13. 2. 2017 tudi posredovala opravičilo, v katerem je zapisala, da se zaveda, da je bil njen postopek do tožnika kot pacienta žaljiv in diskriminajoč, saj mu s tem zaradi zdravstvenega stanja ni zagotovila pravice do enake obravnave pri zdravstveni oskrbi, zaradi takšnega ravnanja toženke pa je bil osebno prizadet. Ravnanje toženke do tožnika je bilo žaljivo, zaradi njenega ravnanja je tožnik moral zobozdravstveno pomoč poiskati drugje, kar mu je povzročilo dodaten stres, prav tako je moral tudi bolečine prenašati dalj časa. Trditvena podlaga tako glede temelja zadošča, zadošča pa tudi glede posledično nastale pravno priznane nepremoženjske škode in obsegom le-te.

8. Pritožba graja, da je dokazna ocena izpodbijane sodbe v nasprotju z 8. členom ZPP³, ker ta temelji izključno na vsebini toženkine izjave po elektronski pošti, z dne 18. 4. 2016, medtem ko so ostali izvedeni dokazi dokazno ovrednoteni kot neverodostojni.

Pritožbeno sodišče ugotavlja, da je sodišče prve stopnje vse izvedene dokaze, kot tudi dokaze z vpogledom v listine, ki jih je sprejelo z dokaznim sklepom na naroku za glavno obravnavo dne 13. 9. 2017⁴, medsebojno primerjalo in jih nato dokazno ocenilo v skladu z določbo 8. člena ZPP ter odločilo po svojem prepričanju. V kolikor se toženka z dokazno oceno prvostopenjskega sodišča ne strinja, prvostopenjskemu sodišču ni mogoče očitati, da dokazne ocene ni sprejelo v skladu z določbo 8. člena ZPP. Prvostopenjsko sodišče v točki 12 obrazložitve izpodbijane sodbe izrecno navaja, zakaj ne sledi toženkini izpovedbi, da je sploh zavrnila tožnikovo zdravstveno obravnavo, oziroma, zakaj ne sledi izpovedi priče M. F. .

Vsebina toženkine izjave po elektronski pošti, z dne 18. 4. 2016, je toženki znana, saj je to elektronsko sporočilo sama napisala, toženki pa je tudi bilo znano, da je prvostopenjsko sodišče dopustilo dokaz z vpogledom tudi v to listino, ki jo je kot dokaz predložil tožnik na naroku za glavno obravnavo dne 13. 9. 2017, zato pritožba neutemeljeno uveljavlja, da prvostopenjsko sodišče dokazne ocene izpodbijane sodbe ne bi smelo opreti na to listino, ne da bi jo toženki predočilo.

9. Podana tudi ni absolutna bistvena kršitev določb pravnega postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP, ker izpodbijana sodba sodišča prve stopnje naj ne bi imela razlogov o odločilnih dejstvih, da bi toženka, v kolikor bi tožnika zavrnila zaradi okužbe, to storila že ob prvem obisku. Razloge zakaj prvostopenjsko sodišče temu ne sledi, prvostopenjska sodba vsebuje v točki 13 obrazložitve, v kolikor pa se toženka z zaključkom prvostopenjskega sodišča v zvezi s tem ne strinja, pa ne gre za izostanek razlogov o odločilnih dejstvih.

10. Pritožba uveljavlja tudi, da je prvostopenjsko sodišče zagrešilo absolutno bistveno kršitev določb pravnega postopka iz 15. točke drugega odstavka 339. člena ZPP. Ta je podana, če je o odločilnih dejstvih nasprotje med tem, kar se navaja v razlogih sodbe o vsebini listin, zapisnikov o izvedbi dokazov ali prepisov zvočnih posnetkov in med samimi temi listinami, zapisniki oziroma prepisi. Takšnega nasprotja o odločilnih

dejstvih pritožbeno sodišče ne ugotavlja. Prvostopenjsko sodišče v točki 13 obrazložitve izpodbijane sodbe z navedbo: "očitno je toženka po prvem tožnikovem obisku, ko je bila sicer seznanjena s tožnikovo okužbo z že navedenim virusom, o vsem tem premislila in sprejela odločitev, da tožnika iz razlogov, katere je tudi navedla v že omenjenem dopisu priči C. , ne bo sprejela v zdravstveno obravnavo", ne povzema izpovedbe toženke, ampak slednje kot rezultat tehtanja izvedenih dokazov samo zaključuje. Tudi navedba prvostopenjskega sodišča v točki 19 obrazložitve izpodbijane sodbe: "da je tožnik v svojih navedbah, sicer na kratko in jedrnat in brez nepotrebne patetike in pretiravanja, kar se sicer mnogokrat pojavlja v navedbah pravnih strank, ko le te opisujejo pretrpljene duševne bolečine, opisal duševne bolečine, katere je utrpel v zvezi z obravnavanim dogajanjem", ne pomeni uveljavljane kršitve. Tožnik je namreč posledične duševne bolečine opisal tako v trditvah, o čemer je bilo že pojasnjeno, kot tudi na zaslišanju pred prvostopenjskim sodiščem, kjer je izpovedal, da se je počutil užaljeno in ponižano.

11. Pritožbeno sodišče zavrača pritožbene navedbe toženke, s katerimi izpodbija temelj odškodninskega zahtevka zavzemajoč stališče, da toženka ni zavrnila tožnikove obravnave v zdravstvenem varstvu v vzročni zvezi z njegovo okužbo z virusom HIV, ampak mu je pojasnila, da bo obravnava v njeni ambulanti dolgotrajna in mu zaradi tega razloga svetuje, da se lahko obrne na drugega zobozdravnika, če se tako odloči. V postopku izvedeni dokazi tudi po oceni pritožbenega sodišča podpirajo zaključek prvostopenjskega sodišča, da je toženka zdravstveno obravnavo tožnika odklonila zaradi osebne okoliščine na strani tožnika, to je njegove okužbe z virusom HIV ter ga na ta način diskriminirala, saj mu je onemogočila pravico do enake obravnave pri zdravstveni oskrbi. Razloge za takšen zaključek je prvostopenjsko sodišče navedlo v točki 12 in 13 obrazložitve izpodbijane sodbe, ki se jim pritožbeno sodišče pridružuje ter poudarja, da tudi pritožbeno sodišče ne sledi navajanju toženke, da se je tožniku opravičila zgolj zato, da bi bil tožnik zadovoljen in ne zato, ker je dejansko menila, da je kar koli storila narobe⁵.

12. Prvostopenjsko sodišče zato pravilno zaključuje, da je toženka zdravljenje tožnika v zobozdravstveni ordinaciji zavrnila zaradi okužbe s HIV ter s tem ravnala protipravno, saj je tožnika diskriminirala, ker mu zaradi zdravstvenega stanja ni omogočila pravice do enake obravnave pri zdravstveni oskrbi⁶, v vzročni zvezi s tem pa je tožniku nastala nepremoženjska škoda v obliki duševnih bolečin, ki so se manifestirale z občutki užaljenosti, ponižanosti in prizadetosti.

13. Tudi po prepričanju pritožbenega sodišča dejanje toženke pomeni takšen poseg v osebno pravico tožnika, katerega posledice upravičujejo dosojeno odškodnino za nepremoženjsko škodo v višini 2.700,00 EUR, kot jo je dosodilo prvostopenjsko sodišče. Višina odmerjene odškodnine ima podlago v izvedenem dokaznem postopku, saj je odraz subjektivne izpovedi tožnika⁷, ki je tudi po oceni pritožbenega sodišča realna. Dosojena odškodnina v višini 2.700,00 EUR zato ustreza pravnemu standardu pravične denarne odškodnine iz 179. člena OZ in tožniku predstavlja primerno denarno satisfakcijo za utrpelo nepremoženjsko škodo. Toženka neutemeljeno uveljavlja, da je višina dosojene odškodnine glede na primerljivo sodno prakso previsoka, saj zadeve, ki jih kot argument navaja v pritožbi⁸, vsebinsko niso primerljive zaradi različnih dejanskih okoliščin.

14. Tudi pritožbena graja, ki se nanaša na stroškovno odločitev, je neutemeljena. Prvostopenjsko sodišče je o pravnih stroških odločilo v skladu z drugim odstavkom 154. člena ZPP, ki določa, da če stranka deloma zmaga v pravdi, lahko sodišče glede na doseženi uspeh odloči, da krije vsaka stranka svoje stroške, ali pa ob upoštevanju vseh okoliščin primera naloži eni stranki, naj povrne drugi stranki in intervenientu ustrezen del stroškov. Prvostopenjsko sodišče je tako upoštevalo, da je uspeh pravnih strank v tej pravdi približno enak, saj je tožnik s svojim tožbenim zahtevkom uspel v obsegu 54 %, uspeh toženke pa je 46 %. Tožnik bi zato bil v sorazmerju z uspehom upravičen do višjega odstotka povrnitve priznanih pravnih stroškov, pri tem pa je

tudi po temelju uspel v celoti ter so tudi vsi naroki za glavno obravnavo bili dejansko opravljeni v zvezi s temeljem tožnikovega tožbenega zahtevka.

Res je, da prvostopenjsko sodišče v razlogih za odločitev o pravnih stroških pojasnjuje tudi, da je bila v zvezi s predmetno pravdo tožniku dodeljena brezplačna pravna pomoč, v posledici katere bi se stroški nagrade tožnikovemu pooblaščenca za opravo posameznih opravil v tej zadevi obračunavali zgolj v polovičnih zneskih, kot bi mu sicer pripadali po veljavni Odvetniški tarifi - OT, vendar pa gre zgolj za dodatno pojasnilo prvostopenjskega sodišča in ne za odločilno dejstvo, na katerem tudi ne temelji siceršnja odločitev o pravnih stroških. Odločitev, da vsaka stranka krije svoje stroške prvostopenjskega pravnega postopka, je po oceni pritožbenega sodišča pravilna in skladna z drugim odstavkom 154. člena ZPP.

15. Zaradi vsega navedenega pritožba toženke ni utemeljena. Pritožbeno sodišče jo je zato zavrnilo in sodbo sodišča prve stopnje potrdilo (353. člen ZPP).

16. Ker toženka s pritožbo ni uspela, navedbe odgovora na pritožbo tožnika pa k pritožbeni razsoji niso bistveno pripomogle, tožnik in toženka stroške v tem pritožbenem postopku krijeta sama (prvi odstavek 165. člena v zvezi s prvim odstavkom 154. člena in prvim odstavkom 155. člena ZPP).

-----
¹ V času škodnega dogodka dne 3. 3. 2016 je veljal Zakon o uresničevanju načela enakega obravnavanja (v nadaljevanju ZUNEO), ki v 22. členu določa: V primerih kršitev prepovedi diskriminacije iz 3. člena tega zakona lahko diskriminirane osebe zahtevajo obravnavo kršitve v sodnih in upravnih postopkih ter pred drugimi pristojnimi organi pod pogoji in na način, določen v zakonu in imajo pravico do odškodnine po splošnih pravilih civilnega prava.

² Zato, ker je tožnik okužen z virusom HIV, je toženka zavrnila njegovo zdravljenje v zobozdravstveni ambulanti, s čemer ga je diskriminirala, saj ga zaradi zdravstvenega stanja ni obravnavala enakovredno z drugimi pacienti.

³ 8. člen ZPP določa: Katera dejstva se štejejo za dokazana, odloči sodišče po svojem prepričanju na podlagi vestne in skrbne presoje vsakega dokaza posebej in vseh dokazov skupaj ter na podlagi uspeha celotnega postopka.

⁴ Med drugim elektronsko sporočilo, z dne 18. 4. 2016 (priloga A12), ki ga je kot dokaz predložil tožnik.

⁵ Toženka je v opravičilu tožniku (priloga A21 spisovnega gradiva) izrecno napisala, da se zaveda, da je bil njen postopek do tožnika kot pacienta žaljiv in diskriminirajoč, ter da dejanje obžaluje in ga prosi, da sprejme opravičilo.

⁶ 7. člen Zakona o pacientovih pravicah (v nadaljevanju ZPacP) - prepoved diskriminacije - Pacient ima pravico do enake obravnave pri zdravstveni obravnavi ne glede na spol, narodnost, raso ali etnično poreklo, vero ali prepričanje, invalidnost, starost, spolno usmerjenost ali drugo osebno okoliščino.

⁷ Tožnik izpoveduje, da je občutil ponižanost in užaljenost.

⁸ Toženka se sklicuje na zadeve: sodba VSL II Cp 508/2016, sodba in sklep VSL I Cp 2570/2012 in ? Cp 601/2011

Datum zadnje spremembe: 12.11.2018